

MET DE ZILVERMEEUW NAAR LICHTEILAND GOEREE

Het artikel in Voortvarend van september 2018 van Henk Kool over de nieuwe radartoren op MV2 bracht een bezoek aan het Lichteiland terug in mijn herinnering. Terwijl nu het kustlicht de nieuwste schakel vormt in de datacommunicatie tussen de wal en het Lichteiland waren ruim 40 jaar geleden de technische mogelijkheden veel beperkter. Het was ook niet zo dat toen de barogrammen op het eiland wekelijks vernieuwd en afgelezen moesten worden, maar er moest toch wel regelmatig door mensen iets gedaan worden.

Eind 1977 werden voorbereidingen getroffen om een ploeg monteurs en technici voor enige tijd op het Lichteiland te kunnen laten verblijven voor het doen van periodiek onderhoud aan de generatoren, het licht, de radar en de meetinstrumenten. Er zijn hutten voor een meerdaags verblijf aanwezig, maar proviand, gereedschap en reservedelen moesten wel aangevoerd worden. Het inzetten van een helikopter was in die tijd bij het Rijksloodswezen nog geen routine. Ook voor het werk aan de "paddestoelen" werd vaak een boot ingezet. Het lag dus voor de hand een betonningsvaartuig zoals de Delfshaven of het opleidings- en directievaartuig Zilvermeeuw de bevoorrading van het Lichteiland te laten uitvoeren. De Zilvermeeuw werd hoofdzakelijk ingezet voor opleidingsdoelen waarbij peilreizen met loodsen en aspiranten naar minder druk bevaren delen van het district gemaakt werden. Zo ook op die dag eind 1977.

Wij zouden met zes aspirant-loodsen met de Zilvermeeuw het Slijkgat verkennen. Het was rustig weer op zee, gunstig om met de jol bij het laddertje aan het jacket van het eiland te kunnen aanschieten en mensen te kunnen laten overstappen. Dat moest dus en passant gebeuren. Ter hoogte van de Berghaven bracht een tender een vracht spullen langs zij van de Zilvermeeuw en stapte de heer Kodde (bijgenaamd 'de burgemeester van de Goeree') ook op. Onderweg werd de jol van de Zilvermeeuw in gereedheid

gebracht. Het was uitgesloten dat de Zilvermeeuw direct aan het staketsel van het eiland zou vastmaken, dus de jol was de veilige schakel. Eerst moesten er mensen overgezet worden om de deuren van slot te doen en de hijsinstallatie in gereedheid te brengen. Vervolgens werden de zes aspiranten met instructeur Ton Snellen van Vollenhove overgezet. Daarna ging de bemanning van de Zilvermeeuw aan het slepen met dozen, zakken en koffers. Van de omloop onder het helidek liet men met de hijsinstallatie een flinke bagagezak (geen crewbasket want mensen mochten er beslist niet in) tot net boven zeeniveau (foto) zakken, waarna de spullen uit de jol werden overgeladen. Dat gebeurde in een aantal reisesjes tussen de Zilvermeeuw en de hijsplek.

Intussen konden wij als aspiranten rondkijken op het eiland. Interessant! Hoewel het zelfstandige Loodswezen veel later pas adverteerde met de mooie foto van de meeuwen: "Masters in manoeuvring" konden wij op het helidek al zien dat de aanblik, als van een Chileense Guanorots, verraadde dat die meeuwen in elk geval toen al flink aan het oefenen waren. Voor ons als aspiranten moet dat iets motiverends hebben veroorzaakt. Wij hebben alle zes onze carrière volledig voltooid.

Op de foto v.l.n.r. staand: A. Snellen van Vollenhove, seniorloods; dhr. Kodde, RLW; Ries de Jong, Wim Mellegers, Jacob Groenendijk. Zittend: Peter van der Horst, Pierre Veldhoen en Guus van de Meulder.

Op de foto met de jol aan stuurboord aan de laadboom herkennen we Ruben Jumelet en Jan Keizer in de jol. Jan van Ingen, bootsman en later schipper van de Delfshaven, houdt de jol bij. Op het brugdek loopt schipper Philip Keymel, die kort hierna met pensioen ging. Deze vakman heeft heel veel aspiranten op de Zilvermeeuw zien aantreden. Hij had de gave op subtiel wijze het door de begeleidende loodsen verkondigde wetenswaardige te nuanceren.

Het leven op de Zilvermeeuw was echt nog in Loodswezen-stijl, dus de kok (André Boonstra) vervulde daarin een belangrijke rol. Soep om 11 uur, afmeren voor de middagmaaltijd en natuurlijk in december de grap van de banketstaaf met roomboter-amandelspijs, waarin voor het rechtzetten van ergernissen voor iemand een stukje manillatros bleek ingebakken. Wij stonden aan het begin van een carrière waarin het varen en manoeuvreren nog tot het zeemans-handwerk behoorde met krabbende ankers, seinvlaggen en examen lampseinen met het Morsealfabet. Boegschroeven waren nog uitzonderingen. Woorden als privatisering, verzelfstandiging, integratie van loodsdiensten, GPS, AIS, mobiele telefoons en nog veel meer kenden wij niet!

Ries de Jong